

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **A. O., s. r. o.**, zast. JUDr. Jaromírem Hanušem, advokátem se sídlem v Ostravě, Kosmova č. 20, proti žalovanému **Finančnímu úřadu v Opavě**, se sídlem v Opavě, Masarykova 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 5. 2006, č. j. 22 Ca 327/2005 – 49,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), spočívajícím v nezákonně (po prekluzi) prováděné daňové kontrole daně z přidané hodnoty za zdaňovací období roku 2003, daně silniční za zdaňovací období roku 2001 a daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001 ze strany Finančního úřadu v Opavě (dále jen „žalovaný“).

Stěžovatel se neztotožňuje s právním názorem krajského soudu ohledně stanovení počátku běhu prekluzivní lhůty dle ustanovení § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“). Má za to, že kontrola daně z příjmů a daně silniční byly zahájeny po uplynutí prekluzivní lhůty.

Rozpor mezi stěžovatelem a žalovaným je v počátku prekluzivní lhůty, resp. od kdy tato lhůta začíná běžet.

Stěžovatel uvádí, že silniční daň upravuje z.č. 16/1993 Sb., o dani silniční. V jeho ustanovení § 15 odst. 1 je stanoveno, že daňové přiznání podává poplatník, jemuž vzniká daňová povinnost podle ustanovení § 8 odst. 1, nejpozději do 31. ledna kalendářního roku následujícího po uplynutí zdaňovacího období. Jinými slovy řečeno, vznikne-li poplatníkovi daňová povinnost, vznikne mu zároveň i povinnost daň vypočítat, přiznat a zaplatit. Daňové přiznání pak podává v určené lhůtě. Z uvedeného vyplývá, že povinnost podat daňové přiznání se odvíjí od vzniku daňové povinnosti. Tedy dva různé pojmy (přesněji skutečnosti) - daňová povinnost a povinnost podat daňové přiznání - nastanou ve stejný časový okamžik. Neobstojí zde, dle názoru stěžovatele, ani argumentace ustanovením § 47 odst. 1 daňového řádu, že daň nelze vyměřit ani doměřit po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání podat. Toto ustanovení pouze upřesňuje, že prekluzivní lhůta běží, i když zde není zákonná povinnost podat daňové přiznání. Nenastane-li u poplatníka daňová povinnost, nevzniká mu ani povinnost podat daňové přiznání.

V případě stěžovatele vznikla daňová povinnost v lednu 2001 a od tohoto okamžiku si byl vědom své povinnosti podat daňové přiznání. Takto vzniklá daňová povinnost nemůže zaniknout jiným právním způsobem, než je uvedeno v ustanovení § 8 citovaného zákona. Za dobu trvání této daňové povinnosti je však poplatník povinen podat daňové přiznání. Ustanovení § 15 odst. 1 citovaného zákona pak „pouze“ stanovuje, v jaké lhůtě je poplatník daňové přiznání povinen podat. Vznik povinnosti podat daňové přiznání pak stanoví v závislosti na vzniku daňové povinnosti.

Obdobné je to i v případě daně z příjmů právnických osob upravené z.č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. I zde se daňová povinnost váže k předmětu daně (ustanovení § 18 citovaného zákona) a ustanovení § 40 odst. 3 zákona pouze stanoví, v jaké lhůtě je poplatník daňové přiznání povinen podat. Ustanovení § 38m citovaného zákona pak řeší obecné i konkrétní (zvláštní) případy, kdy se daňové přiznání podává či nepodává. Každá existující právnická osoba je však povinna přiznání k dani z příjmů právnických osob podat (s výjimkami uvedenými v ustanovení § 38m citovaného zákona).

Krajský soud, dle názoru stěžovatele, se však ve svém rozsudku nevypořádal řádně s jeho argumentací, a to, že daňová povinnost a povinnost podat daňové přiznání může spadat do jednoho časového období. Pouze uvedl, že je toto technicky nemožné, aby poplatník uhlídal běhy lhůt pro podání daňového přiznání, jichž by bylo (údajně tolik, kolikrát by naplnil předmět daně. S takovýmto názorem, nepodloženým ustanovením příslušného právního předpisu, se stěžovatel neztotožňuje. Z dikce výše uvedených právních předpisů vyplývá, že povinnost podat daňové přiznání se váže ke vzniku daňové povinnosti. Jestliže tato daňová povinnost jednou vznikne, vznikne zároveň daňovému subjektu i povinnost podat daňové přiznání, bez ohledu na to, zda v průběhu zdaňovacího období vzniknou „další“ daňové povinnosti. Samozřejmě v podaném daňovém přiznání pak daňový subjekt uvede celkovou daňovou povinnost za celé zdaňovací období. Běhy lhůt poplatník hlídat nemusí, protože v obou případech se jedná o podávání daňového přiznání za zdaňovací období, jímž je v těchto případech kalendářní rok.

Stěžovatel se domnívá, že rozsudek soudu je z tohoto důvodu i nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodl, že napadené rozhodnutí se ruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasí a argumentací stěžovatele. Namítá, že stěžovatel vychází pouze z gramatického výkladu a zcela pomíjí argumentaci právní logikou. Navrhl, aby kasační zamítnuta.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 18. 7. 2005 byla u stěžovatele zahájena daňová kontrola na dani silniční za rok 2001, na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001 a na dani z přidané hodnoty za období leden 2003 a červen 2003. Při projednání výsledků této kontroly dne 20. 7. 2005 stěžovatel namítl, že pokud jde o kontrolovaný rok 2001, má za to, že došlo k promlčení práva daň vyměřit. Dne 26. 7. 2005 zplnomocněný zástupce stěžovatele do protokolu uvedl, že „dle ustanovení § 40 odst. 5 daňového řádu, jsou povinnosti daňového subjektu prokazovat skutečnosti rozhodné pouze ve lhůtách dle § 47. Z výše uvedeného jsme ke kontrolním zjištěním dále nic neprokazovali, neboť máme zato, že dle § 38 písm. m) zákona o daních z příjmů a § 47 daňového řádu je zřejmé, že zdaňovací období roku 2001 je již promlčeno a uvedený náleze nelze doměřit“. Žalovaný posoudil výše uvedené vyjádření jako námitky dle ustanovení § 16 odst. 4 písm. d) daňového řádu vyzval ve smyslu ustanovení § 21 stěžovatele, aby uvedl konkrétní rozpor v postupu pracovníka žalovaného ve vztahu k uváděným ustanovením § 40 odst. 15, § 47 daňového řádu, § 15 zákona o dani silniční a § 38 písm. m) zákona o daních z příjmů. Rozhodnutím č. j. 18793/05/384930/0775 ze dne 21. 10. 2005 rozhodl žalovaný o podané námitce stěžovatele tak, že jí nevyhověl. Stěžovatel provádění daňové kontroly shledal jako přímý zásah do svých práv. Žalobou podanou u krajského soudu dne 19. 10. 2005 se proto domáhal ochrany před tímto nezákonným zásahem žalovaného, který měl dle jejího tvrzení spočívat v provádění daňové kontroly daně z příjmů právnických osob a daně silniční po prekluzi. Stěžovatel navrhl, aby krajský soud žalovanému pokračování v provádění daňové kontroly zakázal.

Krajský soud přezkoumal žalobu stěžovatelky podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího s. ř. s. a dospěl k závěru, že tato není důvodná. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud konstatoval, že povinnost podat daňové přiznání a daňová povinnost jsou dva rozdílné právní instituty. Tyto dvě povinnosti nemohou spadat do jednoho časového okamžiku. Zatímco daňová povinnost se váže vždy ke konkrétnímu předmětu daně, povinnost podat daňové přiznání se logicky nemůže vztahovat ke stejnému okamžiku, neboť by bylo technicky nemožné, aby daňový poplatník uhlídal běhy lhůt pro podání daňového přiznání, jichž by bylo tolik, kolikrát by naplnil předmět daně. V případě obou posuzovaných daní je zdaňovacím obdobím kalendářní rok, tj. konkrétně od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2001 a daňové přiznání se podává do 31. 3. 2002. Ustanovení § 47 odst. 1 daňového řádu pak váže počátek lhůty od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání. Žalobu stěžovatele krajský soud zamítl.

Kasační stížnost stěžovatel je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí spočívající na nesprávném posouzení právní otázky soudem, týkající se určení počátku běhu prekluzivní lhůty dle ustanovení § 47 odst. 1 daňového řádu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a dále nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], když se dle stěžovatele krajský soud nevypořádal řádně s jeho argumentací, a to, že daňová povinnost a povinnost podat daňové přiznání může spadat do jednoho časového

období. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval posouzením, zda napadený rozsudek netrpí nepřezkoumatelností, neboť v takovém případě by již nebylo třeba vážit o dalších kasačních námitkách.

Námitka stěžovatele, že se krajský soud ve svém rozsudku nevypořádal řádně s jeho argumentací, a to, že daňová povinnost a povinnost podat daňové přiznání může spadat do jednoho časového období je neopodstatněná. Z napadeného rozsudku a taktéž se samotného textu kasační stížnosti, je zřejmé, že se krajský soud k předmětné námitce vyjadřoval, a to na straně č. 4 a 5 rozsudku. S tvrzením stěžovatele se neztotožnil, přičemž své závěry opřel o gramatický a logický výklad ustanovení § 47 odst. 1 daňového řádu a taktéž poukázal na praktickou neproveditelnost stěžovatelem zastávaného názoru.

Napadený rozsudek tak netrpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a Nejvyšší správní soud se dále zaměřil na přezkum toho, zda se krajský soud nedopustil nesprávného právního posouzení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Domáhal-li se stěžovatel v předcházejícím řízení vydání rozhodnutí, kterým by krajský soud žalovanému zakázal pokračovat v provádění daňové kontroly, jednalo se o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. Podle tohoto ustanovení každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování.

V přezkoumávané věci byla za zásah stěžovatelem označena daňová kontrola. Ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, publikovaného pod č. 735/2006 Sb. NSS, „zahájení i provádění daňové kontroly (§ 16 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) může být podle okolností nezákonným zásahem, proti kterému je možno podat žalobu podle § 82 a násl. soudního řádu správního. Taková žaloba je přípustná pouze poté, kdy žalobce bezvýsledně vyčerpal právní prostředek stanovený podle zákona k jeho ochraně (§ 85 s. ř. s.). Tímto právním prostředkem jsou námitky podle § 16 odst. 4 písm. d) zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.

V přezkoumávané věci stěžovatel nezákonnost zásahu v podobě zahájení a následného provádění daňové kontroly vztahuje k nerespektování ustanovení § 47 odst. 1 daňového řádu. V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje námitku mířící do nesprávného právního posouzení otázky počátku běhu prekluzivní lhůty stanovené v citovaném ustanovení, v jehož smyslu zpochybňuje zákonnost provádění daňové kontroly na dani silniční a dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001 z důvodu zániku práva žalovaného daň vyměřit nebo doměřit.

Pro posouzení důvodnosti uvedené námitky je rozhodujícím hlediskem určení počátku a konce běhu prekluzivní lhůty pro vyměření daně.

Dle názoru stěžovatele daňová povinnost a povinnost podat daňové přiznání - nastanou ve stejný časový okamžik. Povinnost podat daňové přiznání se váže ke vzniku daňové povinnosti. Jestliže tato daňová povinnost jednou vznikne, vznikne zároveň daňovému subjektu i povinnost podat daňové přiznání, bez ohledu na to, zda v průběhu zdaňovacího období vzniknou „další“ daňové povinnosti. Samozřejmě v podaném daňovém přiznání pak daňový subjekt uvede celkovou daňovou povinnost za celé zdaňovací období. V případě stěžovatele vznikla daňová povinnost u daně silniční v lednu 2001 a od tohoto okamžiku si byl vědom své povinnosti podat daňové přiznání. Ustanovení § 15 zákona o silniční dani pak pouze stanovuje, v jaké lhůtě je poplatník daňové přiznání povinen podat. Obdobně je tomu v případě daně z příjmů právnických osob (§ 18 a § 40 odst. 3).

Námitky stěžovatele posuzoval Nejvyšší správní soud dle níže uvedených ustanovení.

Dle ustanovení § 47 odst. 1 daňového řádu, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Podle ustanovení § 47 odst. 2 daňového řádu byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Dle výše uvedených ustanovení lze vyměřovat daň, přiznávat nárok na odpočet a vyměřovat daňovou ztrátu ve lhůtě tří let, počítáno od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost přiznání podat. Délka prekluzivní je lhůty pro všechny daně stejná, končí však v rozdílnou dobu. Rozdíly jsou u jednotlivých daní v tom, na kdy je stanoven počátek jejího běhu. Jinak je tomu u daní z příjmů, kde je zdaňovacím obdobím kalendářní rok, a jinak u daně z přidané hodnoty, kde to může být buď měsíc, nebo kalendářní čtvrtletí.

Shodně s názorem krajského soudu Nejvyšší správní soud dochází k závěru, že z dikce ustanovení § 47 odst. 1 daňového řádu lze vysledovat dvě alternativy počátku prekluzivní lhůty. Pokud jde o daně, na které se daňové přiznání nepodává, běží prekluzivní lhůta tři roky od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost.

V případě daní, u kterých povinnost podat daňové přiznání vzniká, běží prekluzivní lhůta ve smyslu ustanovení § 47 odst. 1 daňového řádu tři roky od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňovému subjektu povinnost podat daňové přiznání.

V závěru odůvodnění rozsudku krajský soud správně zdůraznil, že povinnost podat daňové přiznání nemůže spadat do jednoho okamžiku se vznikem daňové povinnosti.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu není daňová povinnost totožná s povinností podat daňové přiznání. Povinnost podat daňové přiznání nespadá v jedno s okamžikem vzniku daňové povinnosti, ale vzniká později. Jak vyplývá z ustanovení § 47 odst. 1 daňového řádu váže zákonodárce počátek běhu prekluzivní lhůty na konec roku, ve kterém je povinnost daňového subjektu provést „administrativní“ úkon a podat daňové přiznání. Skutečnost určující vznik povinnosti podat daňové přiznání z hlediska běhu lhůt pro podání daňového přiznání je třeba hledat v daňovém řádu jako procesním předpisu, a to v ustanoveních § 40 odst. 3 a § 47 odst. 1 tohoto zákona, nikoli v předpisech upravujících jednotlivé druhy daní.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek č. j. 6 Aps 1/2006 - 89 ze dne 8. 2. 2007, dle kterého, „povinnost podat daňové přiznání je povinností procesní stanovenou v citovaném ustanovení § 40 odst. 3 daňového řádu, a nikoli v ustanovení § 38g zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), jak se mylně domnívá stěžovatelka. Nejvyšší správní soud dále podotýká, že při aplikaci práva nelze vycházet pouze z gramatického výkladu jazykového znění ustanovení § 38g odst. 1 zákona o daních z příjmů, které začíná slovy: Daňové přiznání je povinen podat každý, jehož roční příjmy, které jsou předmětem daně z příjmů fyzických osob, přesáhly 10 000 Kč..., jak to učinila stěžovatelka, když účelem právní úpravy obsažené v citovaném ustanovení zákona o daních z příjmů je vymezení okruhu subjektů, na které se vztahuje povinnost podat daňové přiznání, nikoli však právní událost určující vznik povinnosti daňové přiznání podat (a tedy vymezení okamžiku rozhodného pro počátek běhu prekluzivní lhůty dle § 47 daňového řádu).“

Obdobně Nejvyšší správní soud judikoval v rozhodnutí č. j. 2 Afs 93/2006 - 75 ze dne 8. 2. 2007. Stěžovatel v předmětné věci namítal nesprávné posouzení právní otázky stanovení počátku běhu tříleté **prekluzivní** lhůty podle § 47 odst. 2 daňového řádu, kdy u daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999 měl za to, že **povinnost podat** daňové **přiznání** mu vznikla již v roce 1999, neboť již v průběhu roku 1999 dosáhl zdanitelných příjmů přes dva miliony korun. S tímto právním názorem Nejvyšší správní soud nesouhlasil. Uvedl, že pro výpočet daňové povinnosti je rozhodný daňový základ, který je definován § 5 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Základem daně je částka, o kterou příjmy plynoucí poplatníkovi ve zdaňovacím období, za které se pro účely daně z příjmů fyzických osob považuje kalendářní rok, přesahují výdaje prokazatelně vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení. Jak správně posoudil krajský soud, jestliže je základ daně zjišťován za kalendářní rok, musí být uvažováno s veškerými příjmy a daňovými výdaji za takový rok a ten končí 31. 12. Podle § 38g citovaného zákona daňové přiznání je povinen podat každý, jehož roční příjmy, které jsou předmětem daně z příjmů fyzických osob, přesáhly 10 000 Kč, pokud se nejedná o příjmy od daně osvobozené, o příjmy, z nichž je daň vybírána srážkou podle zvláštní sazby daně, nebo o příjmy, z nichž je daň vybírána podle § 16 odst. 2. Povinnost podat daňové přiznání je i zde stanovena v návaznosti na roční příjmy. Roční příjmy přitom lze zjistit až po uplynutí celého kalendářního roku. Daňový subjekt nemá povinnost podat daňové přiznání v okamžiku, kdy jeho příjmy přesáhnou částku 10 000 Kč, ale pouze když jeho roční příjmy přesáhnou 10 000 Kč. Pokud v průběhu roku daňový subjekt dosáhne určitých příjmů přesahujících tuto částku, nemusí to ještě znamenat, že jeho roční příjmy tuto částku přesáhnou, a že bude povinen podat daňové přiznání.“ Námitce uplynutí prekluzivní lhůty Nejvyšší správní soud přisvědčil.

Od výše uvedených závěrů není důvodu se odchýlit ani v projednávané věci.

V případě stěžovatele lhůta pro podání daňového přiznání daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001 začala stěžovateli běžet dnem 1. 1. 2002 a skončila uplynutím tříměsíční doby v témže roce. Poté tedy tříletá prekluzivní lhůta za zdaňovací období roku 2001 počala běžet dnem 1. 1. 2002 a skončila dnem 31. 12. 2005. Daňová kontrola zahájená ze strany žalovaného dne 18. 7. 2005 proto nebyla prováděna nezákonně, když právo žalovaného na dodatečné doměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001 dosud v důsledku neuplynutí prekluzivní lhůty nezaniklo. Obdobně nedošlo k prekluzi práva daň doměřit u daně silniční, kde zdaňovacím obdobím je taktéž kalendářní rok. Stěžovatelem uváděné ustanovení § 15 zákona o dani silniční stanoví okruh poplatníků, kteří jsou povinni daňové přiznání podat. Povinnost podat daňové přiznání za zdaňovací období roku 2001 vznikla stěžovateli v roce 2002 a prekluzivní lhůta tak uplynula až ke 31. 12. 2005. Kontrola této daně byla zahájena bez toho, aniž by právo daň doměřit bylo prekludováno.

S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud neshledal uvedenou kasační námitku dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. důvodnou.

Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížností uplatňovaných stěžovatelem, sám neshledal ani jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., když stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady s tímto řízením nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu